

Prof. dr hab. Ewa Piasecka
Sztuki muzyczne ,dyscyplina artystyczna -instrumentalistyka
Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi

Łódź, dn. 9 września 2022r.

Recenzja w przewodzie doktorskim
pana mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza

Przygotowana w związku z Uchwałą Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku nr 74/2022 z dnia 30 maja 2022 r., na podstawie art. 190 ust.2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r., *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.), w zw. z art.179 ust.1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku *Przepisy wprowadzające ustawę- Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Dotyczy:

Powierzenia mi obowiązków recenzenta w przewodzie doktorskim **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej: sztuki muzyczne.

Do nadesłanego mi pisma została dołączona rozprawa doktorska mgr **Maksyma Marcina Zajączkiewicza**, która zgodnie z art.187 ust. 3 i 4 ustawy stanowi dzieło artystyczne opatrzone opisem w języku polskim i angielskim.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** pod tytułem: **”Muzyka klawesynowa w Gdańsku do 1700 roku. Próba rekonstrukcji repertuaru oraz oceny jego wartości wyrazowych”** składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku elektronicznym oraz opisu, stanowiących łącznie pracę pod wspomnianym tytułem.

Dzieło artystyczne doktoranta obejmują dzieła :

Cajus Schmedtlein- *Panthisia Septimj Tonj* (Tab. Gd., nr. 15)

Cajus Schmedtlein/ Pierre Sandrin- *Dulcis memoria et suavis recordatio* (Tab. Gd. nr.18)

Cajus Schmedtlein/Anonim?- *Vader uns im Hemmelrick* (Tab. Gd. nr.20)

Piotr Drusiński- *Preambulum* (Tab. Oli., nr 14)

Anonim/Jacob Apfell?- *Clausula primi toni* (Tab. Ol., nr 19)

Piotr Drusiński – *Preambulum* (Tab. Oli., nr 13)

Anonim/ Jacob Apfell?- *Melos* (Tab. Oli., nr 165)

Anonim- *Coranta* (Tab. Oli., nr 206)
Gregor Lange- *O holdseliges Bild* (Tab. Oli., nr 207)
Anonim/ Valentin Haussmann- *Chorea* (Tab. Oli., nr 257)

Kaspar Förster Starszy-[*Bicinium*] XLVII. *Ad Dorium*
(Sethus Calvisius: *Biciniorum Libro duo*)
Paul Siefert- *Fantasia decima*(*13 Fantasias*)
Paul Siefert- *Puer natus in Bethlehem*
Paul Siefert/ Orlando do Lasso- *Banedicam Dominum*
Martin Gremboszewski- *Aria voce sola per un Cornetto* (arr. M.Zajączkiewicz)

Anonim- *Praludium* (Ms 40264: s. 195)
Ieremias Erben- *Allmanda J.E.*(Ms 40264: s. 142-143)
Ieremias Erben- *Couranta I.E.* (Ms 40264: s. 144)
Ieremias Erben- *Sarabanda I.E.* (Ms 40264: s. 146)
Ieremias Erben/ M.Zajączkiewicz- *Allemande giguée par M.Leporinius*
{after: *Allmande J.E.*(Ms 40264: s. 142-143)}
Ieremias Erben- *Aria Jer. Erben* (Ms 40264: s. 140)
Ieremias Erben/ M.Zajączkiewicz- *Double par M.Leporinius*
{ after *Aria Jer.Erben*(Ms 40264: s. 140)}

Anonim- *Preludion* (Ms 40264 s. 20)
Ieremias Erben- *Couranta I.E.*(Ms 40264: s. 22)
Ieremias Erben- *Sarabanda J.E.* (Ms 40264: s. 77)
Ieremias Erben- *Sarabanda I.E.* [Passacaglia] (Ms 40264: s.49)

Balthasar Erben- *Courante B.Erben* (Ms. Hintze)
Balthasar Erben- *Sarabande D'Erben* (Ms. Hintze)

Heinrich Döbel- *Gzyga 3* (CZ-KR A 637) (arr. M.Zajączkiewicz)
Anonim- *Praludium a-moll* (AP-GD Sign 959/274)
Heinrich Döbel- *Gzyga 2* (CZ-KR A 637) (arr. M.Zajączkiewicz)

Nagrania dokonano podczas sesji, która odbyła się w Akademii Muzycznej im. S.Moniuszki w Gdańsku , w dniach 21 i 22 marca 2022 r.

Nagrania zostało zrealizowane na kopiach dwóch klawesynów. Utwory 1-4 na kopii klawesynu włoskiego G.B.Giusti wykonanej w pracowni J.Klinkhammera. Pozostałe kompozycje na kopii klawesynu francuskiego P.Taskina wykonanej przez pracownię F.Hubbarda i Z.Kaczmarekiego.

Realizatorem nagrania był Michał Zacharski.

Po zapoznaniu się z częścią opisową w/w pracy, mogę stwierdzić, że pod względem merytorycznym nie wzbudza zastrzeżeń.

Biorąc pod uwagę dzieło artystyczne oraz szczególną wypowiedź i niecodzienny charakter wybranych kompozycji stanowiących jego istotę mogę stwierdzić, że przygotowanie dzieła mogło mieć miejsce w oparciu o bardzo dużą wiedzę, talent oraz pełne emocjonalne i profesjonalne zaangażowanie ze strony doktoranta. Dołączone na płycie CD nagranie dzieł gdańskich kompozytorów przed 1700 rokiem i opisanych w części opisowej sprawia, że oba człony rozprawy stanowią nierozdzielalną całość.

Mgr Maksym Marcin Zajączkiewicz trafnie odczytał zapis nutowy i intencje kompozytorów w tych niełatwych dziełach dawnych mistrzów organów, klawesynu i lutni. Istotne jest to, że sam podjął się niejako dokomponowywania linii melodycznych w utworach, gdzie znajdowała się jedynie jedna z linii lub bas cyfrowany. Stał się twórcą utworów, które obecnie każdy klawesynista może włączyć do swojego repertuaru solowego. Doktorant nagrał owe małe dzieła z wyczuciem stylu i charakteru poszczególnych utworów.

Mgr Maksym Marcin Zajączkiewicz w swej pracy ukazał możliwości tkwiące w muzyce mało nam znanej i rzadko wykonywanej przez klawesynistów. Linia basu, pojedyncza linia melodyczna czy zapis nutowy w tabulaturze np. lutniowej, stał się pretekstem do stworzenia utworów brzmiących pełniej aniżeli było to w oryginale, poprzez wypełnienie faktury dodatkowymi głosami oraz zrealizowaniem basso continuo.

Interpretacja tych utworów świadczy o ogromnej dojrzałości i zrozumieniu tekstu muzycznego epoki, w której powstały kompozycje. **Mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** cechuje wyrazistość w przekazywaniu treści i emocji, wycucie czasu, ekspresja i umiejętność różnicowania nastroju każdego utworu. Kandydat w przedstawionym ocenie nagraniu prezentuje pełne zrozumienie idei kompozytorskich, doskonały warsztat wykonawczy, znajomość idiomu klawesynowego i wielką, właściwie odczytaną emocjonalność zawartą w utworach skąd inąd –skomponowanych na różne instrumenty-organy, klawesyn czy lutnię.

Był to bardzo twórczy proces, ingerujący w oryginalny zapis, przekładu muzycznego idiomu organowego czy lutniowego na idiom klawesynowy. Znajomość technik klawesynowych pozwoliło mgr **Maksymowi Marcinowi Zajączkiewiczowi** opracować dzieło artystyczne w postaci brzmieniowej uwzględniającej zarówno techniczne, jak i ekspresyjne cechy klawesynu.

Artystyczna interpretacja poszczególnych utworów świadczy o bardzo dobrym zrozumieniu tekstu muzycznego. Ciekawa, zaproponowana w dużej mierze przez autora nagrania rejestracja, stanowi ważny element dzieła artystycznego. Wszystko to, o czym pisze autor pracy przedstawia później w nagraniu, które zarejestrowane na nośniku elektronicznym (płyta CD) świadczy o głębokim i profesjonalnym podejściu do tematu pracy i dowodzi wysokich umiejętności kandydata zarówno pod względem warsztatu wykonawczego jak i kreacji artystycznej. Różnorodność stylistyczna przedstawionych w dziele muzycznym utworów, pozwoliła **mgr Maksymowi Marcinowi Zajączkiewiczowi** na zaprezentowanie nie tylko swych wysokich umiejętności instrumentalnych, ale także wiedzy i wrażliwości muzycznej, które sprawiły, że materiał muzyczny zarejestrowany na nośniku CD ma ogromną wartość artystyczną i naukową.

Interesujące jest to, jak muzyka, która po raz pierwszy została utwalona na nośniku elektronicznym przemawia do słuchacza swoją głębią i siłą.

Oryginalne utwory klawesynowe zostały zarejestrowane na ścieżkach 1-7, 9-11 oraz 23,24 i 26, pozostałe zostały zapożyczone z repertuaru innych instrumentów.

Zarówno w utworach swobodnych jak i ozdobnych występują te same zwroty melodyczne oraz polifoniczne. Szczególną uwagę przykuwają te polifoniczne, bardzo precyzyjnie

przedstawione przez autora nagrania. Wyjątkowo pięknie brzmią utwory Cajusa Schmiedtleina. Może to, że nagrane zostały na włoskiej kopii klawesynu, sprawia wrażenie pełnej autentyczności, a słuchając jesteśmy w stanie przenieść się do epoki sprzed 1700 r.

Bardzo ciekawie zabrzmiały również utwory: Piotra Drusińskiego- *Preambulum* z rozwiniętą, wirtuozowsko potraktowaną partią lewej ręki oraz Anonim/Jacob Apfell- *Melos*.

Niezwykle ciekawym zabiegiem jest pokazanie melodii-tematu w samej prawej ręce, później klawesynista dołącza inne głosy powoli zwiększając tempo, po to aby znów zakończyć pojedynczymi dźwiękami(*Chorea*- Anonim/Valentin Hausmann).

Trzy kolejne utwory Paula Sieferta to popis wirtuozerii-zarówno w prawej jak i w lewej ręce, także obiema-w różnych konfiguracjach interwałowych. Autor nagrania bardzo dobrze poradził sobie z tymi utworami, utrzymując narrację i sprawnie pokonując fragmentu wirtuozowskie. Utwory Paula Sieferta wymagają dobrej techniki palcowej, którą wykazał się **mgr Maksym Marcin Zajączkiewicz**.

O ile oryginalne utwory klawesynowe takich kompozytorów jak Cajus Schmiedtlein, Pierre Sandrin, Piotr Drusiński, Jacob Apfell, Gregor Lange, Paul Siefert, Balthasar Erben czy utwory anonimowych twórców, to kompozycje ciekawe, stylistycznie i manualnie dostosowane do instrumentu, to jednak utwory pozostałych-z literatury uzupełniającej, dzięki inwencji w tworzeniu dodatkowych linii melodycznych, stwarzają wrażenie dużo ciekawszych.

Przykładem bardzo ciekawych opracowań są utwory Ieremiasza Erbena- lutnisty, Kaspara Förstera Starszego, Martina Gremboszewskiego, a także Heinricha Döbla. Autor nagrania nie stroni od bardzo ciekawej rejestracji nagranych przez siebie utworów m.in.w *Bicinium*-Kaspara Förstera Starszego.

Utwór z repertuaru uzupełniającego- *Aria voce sola per un Cornetto*- Martina Gremboszewskiego to przykład świetnego uzupełnienia już istniejącego tekstu muzycznego i dostosowanie go do instrumentu, na którym został nagrany. Potwierdza to moją opinię o dużej znajomości rodzaju muzyki, której opracowania podjął się autor omawianego dzieła artystycznego. Utwór pełen emocji, zmian nastrojów i zmian rejestracyjnych, można zaliczyć do bardzo ciekawego dzieła klawesynowego. Oba utwory anonimowych kompozytorów- *Praludium*(pozycja 13 na nagraniu) i *Preludion* (19) to przykłady preludium niemenzurowanego. Przywodzi na myśl utwory L.Couperina czy J.H.D`Angleberta.

Suity Ieremiasza Erbena-lutnisty zasługują na zwrócenie uwagi. Autor, który dzieła odczytywał z Tabulatury Virginii Renaty von Gehena zrobił to bardzo dobrze, a utwory lutnisty (w interpretacji **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza**) przypominają tańce z suit J.J.Frobergera czy L.Couperina czyli typowy styl klawesynowy. Autor pracy wspomina, że „rozumienie natury tabulatury lutniowej i instrumentu, pogłębione o doświadczenie wykonawstwa muzyki francuskiej i studia porównawcze lutniowych i klawesynowych wersji istniejących utworów daje klawesyniście dostęp do ogromnej liczby źródeł muzycznych, również na polu Gdańska”.

Wszystkie utwory nagrane są bardzo ciekawie, z ogromną pasją i ze zrozumieniem idei kompozytora. Doktorant pokazał, że posiada bardzo dobrą technikę palcową, sprawność i lekkość w wykonywaniu mordentów. Jego frazowanie i artykulacja też zasługują na wysokie uznanie. Stosując różne rozwiązania zmian rejestrów, pokazał wielobarwność brzmienia klawesynu.

Tańce Ieremiasa Erbena grane są stylowo, z należytą gracją i w tanecznym charakterze. Do mnie w szczególności przemawiają wymienione wyżej utwory Ieremiasa Erbena jak również utwory Heinricha Döbla. Jego *Gzyga* 2 i 3 to niezwykle ciekawe kompozycje. Utwory te (woryginalne na skrzypce i basso continuo) w dużym stopniu wykorzystują grę akordową co mocno ułatwia konstruowanie faktury klawesynowej(wspomina autor pracy). Jednakże dla klawesynisty stanowi wyzwanie, aby jak najtrafniej dostosować je do idiomu tego właśnie

instrumentu. To wiedza na temat realizacji basso continuo, wiedza o kontrapunkcie oraz inwencja przyczyniła się do bardzo trafnego i ciekawego przedstawienia tych małych dzieł na klawesynie. Zaslugują one na to, aby klawesyniści włączyli je do swojego repertuaru solowego.

Tę bardzo ciekawą i inspirującą prezentacją zakłócają jednak niedociągnięcia- tzw. omsknięcia, potracenia innym palcem o poboczne klawisze. W swojej pracy autor pisze, że nagrania dokonał bez cięć i poprawek, że takie miał założenie aby wszystkie utwory stanowiły całość. **Mgr Maksym Marcin Zajączkiewicz** rzeczywiście osiągnął swój zamiar- całość jest spójna i przepelniona dużą dozą emocji. Jednak myślę, że w sytuacji kiedy dokonuje się nagrania na płytę CD w celu przedstawienia jej do oceny części swojej pracy doktorskiej, takie błędy nie powinny się znaleźć. Szkoda- bo nagranie jest bardzo ciekawe i bez tych „omsknięć” byłoby rzeczywiście bardzo dobre.

Mimo tych uwag z wielkim zainteresowaniem wysłuchałam nagranych przez **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** dzieł gdańskich kompozytorów.

Dzieło artystyczne przygotowane przez **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** stanowi niesłychanie interesujące zjawisko artystyczne na scenie muzycznej naszego kraju. Niewielu bowiem klawesynistów sięga po tak trudny ale ciekawy repertuar. W Polsce utwory z tego okresu zarejestrowali na płycie tacy klawesyniści jak Urszula Bartkiewicz (*Polska muzyka klawesynowa*-DUX 0243 w 1995 roku) oraz Władysław Kłosisiewicz (*Muscia Polonica*, edycja limitowana, KMM Wien 1996, Fundacja Pro Academia Narolense, 2018). Znalazły się na owych płytach utwory z tabulatur organowych i lutniowych. Nagrania utworów z dawnej epoki- renesansu dokonała też światowej sławy polska klawesynistka- Wanda Landowska. Płyta z jej nagraniami to- *Testament*, BMG Music SBT 1380, 2005 r.

Część opisowa opracowana pod względem redakcyjnym i merytorycznym składa się z czterech rozdziałów. Każdy z rozdziałów poświęcony jest innemu zagadnieniu.

Pierwszy z rozdziałów to:

Zarys dziejów klawesynu na ziemi gdańskiej do 1700 roku

W rozdziale tym autor opisuje dzieje powstania instrumentów klawiszowych, z uwzględnieniem-organów, później klawesynów. Wspomina także o chordofonach klawiszowych z podwieszoną lub niezależną klawiaturą pedałową, co umożliwiałoby wykonywanie na tych instrumentach utworów pisanych z myślą o organach.

Chociaż wiele utworów organowych udaje się adoptować na klawesyn, jednakże spora ich część dopiero po dogłębnej analizie i wprowadzeniu modyfikacji, nadaje się do wykonania na instrumencie szarpanym. Autor pracy przekazuje informacje dotyczące pojawiania się instrumentów szarpanych pod wspólnym mianem- clavichordium, gdzie można doszukać się klawikordu, wirginału czy clavicembalum, bowiem określenie to zakłada połączenie klawiatury i strun. W rozdziale zawarty jest wiele informacji na temat gdańskich organistów, stanu posiadania przez nich instrumentów(w tym klawesynów) oraz zatrudnienia ich w poszczególnych kościołach w Gdańsku.

Autor pracy wspomina też o fakcie importowania cennych klawesynów z pracowni Ruckersa, co w znacznym stopniu miało wpłynąć na budowę tych instrumentów w Gdańsku.

Drugi rozdział to:

Repertuar klawesynowy oraz uzupełniający.

W rozdziale tym znajdują się podrozdziały: Katalog zachowanych utworów klawesynowych z podziałem na twórców- Utwory klawesynowe twórców gdańskich, Anonimowe utwory klawesynowe ze źródeł gdańskich oraz Utwory kompozytorów obcych, oraz intabulacje utworów wokalnych twórców lokalnych, zachowane w źródłach gdańskich.

Następnie w dalszym części tego rozdziału znajdują się takie podrozdziały jak:

Zachowane źródła i charakterystyka zawartego w nich repertuaru. W tym miejscu została szczegółowo omówiona Tabulatura Gdańska, 1591, Tabulatura Oliwska, ok. 1619, Źródła muzyki Paula Sieferta i Ms. Hintze, po 1653 roku

Następne podrozdziały omawianego rozdziału to:

Źródła niezachowane potwierdzone w przekazach oraz Źródła uzupełniające – dzieła polifoniczne sprzed 1591 roku, Tabulatury lutniowe, Utwory kontrapunktyczne o nieokreślonej obsadzie, Utwory na instrument solowy i basso continuo, Preludia z manuskryptu APG 959/294 oraz Transkrypcje utworów zespołowych opublikowane w XX-wiecznej literaturze przedmiotu.

Rozdział trzeci:

Sylwetki twórców

W rozdziale tym przedstawione zostały sylwetki i życiorysy takich twórców jak Cajus Schmiedtlein, Piotr Drusiński, Paul Siefert, Balthasar Erben oraz pozostali twórcy.

W rozdziale tym zabrakło mi informacji dotyczących życia i działalności kompozytora- Ieremiasza Erbena, którego aż dziewięć utworów znalazło się na płycie nagranej przez mgr **Maksyma Marcina Zajązkiewicza**. Jedynie na str. 52, 73 i 139 zostało wspomniane o kompozytorze, któremu (wydaje mi się) należało poświęcić nieco więcej uwagi.

Rozdział czwarty to:

Koncepcja nagrania

Podrozdziały- Wybrane utwory klawesynowe z punktu widzenia wykonawcy oraz Problemy wykonawcze i interpretacyjne w wybranych utworach z repertuaru uzupełniającego.

W tym rozdziale autor pracy dokonuje szczegółowego omówienia wybranych przez siebie utworów (z całego nagranych repertuaru). Przedstawia koncepcję dokonywanych przez siebie korekt (jeśli takowe były konieczne przy adaptacji danego utworu na klawesyn- z organowego czy lutniowego), realizacji basso continuo czy wręcz „dopisania” innej linii melodycznej co wzbogacało utwór i dostosowywało go do wykonania na klawesynie.

Ciekawym przykładem są utwory Martina Gremboszewskiego gdzie autor pracy podejmuje się „dokomponowania” głosów, co bardzo wzbogaca utwór i czyni możliwymi do realizacji na klawesynie.

Ostatnie karty pracy doktorskiej to Zakończenie, Bibliografia, w której znalazły się – Literatura przedmiotu, Źródła historyczne, Monografie, Artykuły, Katalogi oraz Dyskografia.

Bibliografię pracy stanowią –Literatura przedmiotu-37 pozycji; źródła historyczne-3 pozycje; monografie-32 pozycje; artykuły-58 pozycji; katalogi-2 oraz dyskografia z komentarzem wydawniczym- 18. Imponująca jest ilość źródeł z jakich mgr **Maksym Marcin Zajązkiewicz** korzystał przy pisaniu pracy.

W tych kilku rozdziałach, **mgr Maksym Marcin Zajączkiewicz** przedstawił wnikliwie dorobek gdańskich kompozytorów XVI i XVII wieku i omówił poszczególne, zamieszczone na płytach CD utwory, tłumacząc ich etymologię, sposób wykonania i sposoby interpretacji. Napisana bardzo dobrym, sprawnym i tzw. lekkim językiem. Autor pracy wykazuje się dużą swobodą w przekazywaniu wiadomości, a swoje przemyślenia formułuje w sposób bardzo ciekawy. Autor pracy bardzo wiele miejsca poświęcił na przekazanie informacji dotyczących życia muzycznego w XVI- XVII -wiecznym Gdańsku. Praca stanowi niejako rodzaj kwerendy, w której zawarte zostały fakty historyczne, życiorysy, wykaz organistów w poszczególnych kościołach Gdańska. Dużo miejsca poświęcił na omówienie Tabulatur – Gdańskiej, Oliwskiej czy Tabulatury Virginii Renaty von Gehena, utworów w nich zawartych oraz kompozytorów poszczególnych nurtów muzycznych tamtych czasów. To skomasowanie w jednej pracy tak wielu informacji stanowi podstawę do określenia dzieła jako pracy stricte badawczej, a tym samym naukowej.

Według mnie w pracy zabrakło przykładów nutowych wszystkich nagranych utworów. Może w miejsce ilustracji pomieszczeń, w których odbywały się wówczas koncerty, powinien znaleźć się tekst nutowy tak, aby czytelnik pracy mógł poznać utwór –nie tylko z nagrania ale także wizualnie.

Poza tym nieznacznie, ale jednak, zachwiana została równowaga pomiędzy tym co nagrane a tym co zostało później szczegółowo omówione w samej pracy pisemnej. To tak jakby trochę brakowało części analitycznej.

Mimo niewątpliwej wartości, jaka przedstawia omawiana praca, niestety do pracy wkradły się błędy-m.in. zbyt długie, a w konsekwencji niejasne zdania(m.in.str.19,24,43), wiele tzw. literówek-brak liter w słowach (str.49, 56, 59- w przypisie,74,76), zdania niedokończone (m.in. str. 64-65; 96), brak w zdaniu spójnika (m.in.str.69) Znalazły się również błędy ortograficzne (m.in. str.58, 99), zła odmiana rzeczownika(m.in. str.74, 92), powtarzanie w tym samym lub następującym po sobie zdaniu takich samych wyrazów (m.in. str.46, 110) Wydaje mi się, że praca przed oddaniem nie została gruntownie sprawdzona. Nie umniejsza to jej bardzo naukowego charakteru, ogromnej ilości faktów, które zostały w pracy zamieszczone. Wiedza doktoranta na podjęty temat jest imponująca i to tym bardziej skłania mnie do sugestii, aby praca była ponownie sprawdzona, a błędy wyeliminowane.

Reasumując mogę stwierdzić, że kształt dzieła i profesjonalny warsztat wykonawczy doktoranta zasługują mimo wszystkich moich uwag na wysoką ocenę. Założony i wyrażony w temacie pracy cel artystyczny kandydat dokumentuje w sposób czytelny, wykazując się ogromną wiedzą teoretyczno-formalną i wykonawczą. Praca doktorska **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** stanowi szczególny krok w odczytywaniu, realizacji i interpretacji tekstu muzycznego jakie stanowi muzyka dawnych mistrzów gdańskich–sprzed 1700 roku. Dzieło dokonane przez **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** posiada bardzo dużą wartość artystyczną, naukową i edukacyjną.

Konkluzja

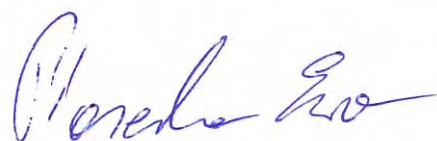
Stwierdzam, że **mgr Maksym Marcin Zajączkiewicz** w swojej pracy doktorskiej obejmującej dzieło artystyczne i rozprawę opisową wykazał się bardzo dużą wiedzą teoretyczną oraz historyczną. Tym samym, rozprawa doktorska **mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza** stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny artystycznej: sztuki muzyczne. Dzięki wysokiemu poziomowi wykonawczemu i starannie dobranym narzędziom badawczym rozwiązuje przedstawioną problematykę, wkraczając poprzez swą formę i twórczą treść artystyczną w sferę budowania kultury muzycznej w Polsce. Na tym też polega znaczący

wkład tej pracy w rozwój dyscypliny artystycznej: sztuki muzyczne, reprezentowanej przez doktoranta. Biorą pod uwagę wszystkie aspekty rozprawy doktorskiej, czyli wiedzę Doktoranta, zakres podjętych badań i niewątpliwą przydatność przeprowadzonej kwerendy i jej opis, stwierdzam, że pod tym względem dysertacja spełnia wymogi art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Pracę oceniam warunkowo pozytywnie, co oznacza wprowadzenie do niej stosownych zmian, które zasugerowałam.

Widząc zaangażowanie Doktoranta w pracę badawczą jestem przekonana, że takie poprawki nastąpią i praca doktorska będzie mogła być rekomendowana do druku.

Pracę doktorską mgr Maksyma Marcina Zajączkiewicza przyjmuję warunkowo.

prof. dr hab. Ewa Piasecka

prof. dr hab. Ewa Piasecka

Łódź 29 maja 2023 r.

Sztuki muzyczne, dyscyplina artystyczna- instrumentalistyka

Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi

Oświadczam, że po naniesionych przez doktoranta mgr Maksyma Zajączkiewicza poprawkach, przyjmuję jego pracę- opis dzieła artystycznego-

„ Muzyka klawesynowa w Gdańsku do 1700 roku. Próba rekonstrukcji repertuaru oraz oceny jego wartości wyrazowych ”

Z poważaniem

prof. dr hab. Ewa Piasecka